

fow sobu, a wopraschuja jeho: S acz su winojczi Khejzorej Dajni dawacz, aby nje? Nech by ref, haj, aby, nje, da hebi myšla, so jim czejnycz nemože. Zich sle Myšle bjechu na to saložene: Praji ton Knes: Haj, da so jemu zyty Lud na Schiju wali, a czi budza na neho, jako na jeneho Hanerja Božeho Mena, a Eharja žalošnje swaricz, kotryž pschecziwo Bohu a Mojsašej wuczi. Pschetoz tudy stejesche to Sslubenje, so dyrbjachu frej Lud bycz, a žanemu zusemu, wele mene pohanskemu Knesej pscheczi.

Prajili pak: Nje, da mjejachu woni sa wjeste po swojim Sdaczu; so je so sa so wo Schiju ryczat. Pschetoz to nebydžichu czi Romšy moli czerpicz. Do tajkeho czejneho Kuta zychu jeho sabnacž; nech by haj aby nje prajit, da myšla hebi, so je poraneny a wo Žiwjenje pschinešene. Tak jydoyczi sje mjenjachu jo czi Nepscheczjeljo nascheho lubeho Knesa Krysťuša!

Schto pak so sta, a kak radzi so jim to? Tak, so ton Knes tu Lebiju wobroczi, skotrež jeho myšlachu skalacz, a spraska jich schitkich slich hegen Mecjom. Pokažeće mi te dajnske Penesy, praji won. A jako jemu te dajnske Penesy pokazali bjechu, praji won: Gzeje je to Snamjo a to Wopišmo? Haj to rjeka sprawnje stej Wjezu sakhadžecz! Woni, czi Pcharisejšy, hej to nidy nemyšla, so dyrbjat won jich Kefnosž widžicz, praja tehdla runje wohn: So je Khejzoro we Snamjo a Wopišmo. A jako ton Knes jeno to Sslowo wot nich prejez mjesesche, ma won hižom dosž a džesche: Lubi, prajicze da wy, so je to Snamjo a to Wopišmo teho Khejzora? Haj; schto bychmy jo neprajili? Dyz wy da teho Khejzora Kublo a Penesy wuziwacze, da daježe teš jemu, schtož je jeho. Pschetoz stym, so bjechu posnali, so jeho Penesy wuziwaju, bjechu hižom tak

wele posnali a pschidali, so su Khejzora sa Knesa horjewšali. Tehdla mozesche ton Knes slich Sslowow derje sa to posnacž a budžicz, so so Khejzorej nedyrbi wsacz, schtož je jeho.

To je ta Skladnosž kžensnischemu Szonju a Roswuczenju. Jena prawwa mischterška Schtuka; so, dyž czi Pcharisejšy teho Knesa Jesuša pscheradžicz a pschedacz zedza, schitko to na nich samych wujndze, schtož jemu nacžinicž myšlachu. Woni zychu jeho we jeho Sslowach popanycz, a popadzechu so sami. Pschetoz won netrebasche ani Haj, ani Nje, na tajke Praschenje prajicz; woni jemu sami to Wotmolwenje do Grta položa, kotrež wotmolwicz dyrbi. Woni jemu sami Mecž do Rukow dadza, skotymž jich pobicz može.

II. Steje Historije dyrbiny hebi dwje Wuczbi skhowacz. Ta prjenja je, a) so bychmy tudy na Snamenju tych Židow nasche Waschnje wukli so osnacž. Pschetoz my šmy schizy beš Wamjenenja tajzy, so radzi skoržimy, dyž schto cžujemy, schtož nas boli. Nam so teš sda, jako by so Neprawda stala. A je wjerno, dyž jeno na Szlowekow ladamy, so so nam drudy Neprawda stane, so nad nimi neššmy sawinowali, dyž tak nešwjernje snami wokolo khodža. Duž so smolom šwenemy, a ladamy jeno na našču Prawdu a na naščich Nepscheczjelow Ne rawdu; duž skoržimy a žalosžimy, runje kajž czi Židzi tudy na Romškich, so pschecziwo Bohu a schitkej Prawdži nad nimi jako na Božim Ludu knožachu.

A, kajž ja praju, to bje wjeste dosž, woni žane Prawo ktemu nemjejachu, so na nich pschiczezechu a hebi jich poddanych cžinjachu. Pschetoz czi Romšy bjechu Boharjo, kotšž Bože Sslowo a tu prawu Božu Sslužbu nemjejachu, kajž czi Židzi. To tych Židow